

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1549/2021
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Нешовановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Станислав Ивков, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5853/17 од 07.08.2019. године, у седници одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље АА из ..., изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5853/17 од 07.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 9623/13 од 10.03.2017. године, ставом првим изреке, одлучено је да се усваја тужбени захтев и утврђује да тужиља има право својине по основу стицања у току трајања брачне заједнице са туженим на $\frac{1}{2}$ и то: права својине и других права које има у улозима или су стечена пословањем Предузећа за производњу, трговину и услуге „ВВ“ d.o.o. из, улица ... број ..., регистровано у регистру привредних субјеката код Агенције за привредне регистре број БД... од 11.07.2005. године, са правом уписа на $\frac{1}{2}$ удела и то: основног капитала уписаног у Регистар привредног друштва „ВВ“ d.o.o., земљиште кп бр. .../... површине 25 ари, К.О. ...; земљиште кп бр. .../... идеални део од 3000/5661 у површини од 56,61 м² К.О. ... уписане у ЗКУЛ ...; земљиште кп бр. .../... и то идеални део од 500/5661 површине од 5 ари; земљиште на кп бр. .../... њива површине 12,81 ар К.О. ...; земљиште на кп бр. .../... у идеалним деловима 1200/7500 њива К.О. ..., уписане у ЗКУЛ ...; зграда, складишни објекат спратности ПО+ПР у улици ... бб у ... на кп бр. .../... и .../... К.О. ..., са трафо станицом и правом коришћења 210kw електричне енергије, са припадајућом инфраструктуром; опрема која се налази у предузећу „ВВ“ d.o.o. по пописним листама на дан 31.12.2005. године; земљиште на кп бр. .../... њива К.О. ..., купљена на име туженог уговором о купопродаји Ов. бр. .../... од 17.04.1998. године, оверен пред Првим општинским судом у Београду, кп бр. .../... њива у површини од 812 м² К.О. ..., купљена на име туженог по уговору о купопродаји Ов. бр. .../..., овереним пред Првим општинским судом у Београду, што је тужени дужан трпети и признати и дозволити упис сувласништва тужиље на наведеној имовини у регистру привредних

друштва и у листу непокретности. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове тог поступка у износу од 361.800,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 5853/17 од 07.08.2019. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Трећег основног суда у Београду П 9623/13 од 10.03.2017. године, у делу става првог изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд утврди да она има право својине по основу стицања у току брачне заједнице са туженим на $\frac{1}{2}$ идеалних делова и то: права својине и других права која има у улозима или су стечена пословањем у Предузећу за производњу, трговину и услуге „ВВ“ д.о.о. из ..., улица ... број ..., регистровано у регистру привредног субјекта код Агенције за привредне регистре под бројем БД... од 11.07.2005. године са правом уписа права на $\frac{1}{2}$ удела основног капитала уписаног у Регистар привредног друштва „ВВ“ д.о.о., земљиште кп бр. .../... површине 25 ари, К.О. ... земљиште кп бр. .../... и то идеални део од 3000/5661 у површини од 56,61 м² К.О. ... уписане у ЗКУЛ ...; земљиште на кп бр. .../... и то идеални део од 500/5661 површине од 5 ари; земљиште на кп бр. .../... њива површине 12,81 ар К.О. ...; земљиште на кп бр. .../... у идеалним деловима 1200/7500, њива К.О. ..., уписане у ЗКУЛ ...; зграда, складишни објекат спратности ПО+ПР улица ... бб у ... на кп бр. .../... и .../... К.О. ..., са трафо станицом и правом коришћења 210kw електричне енергије, са припадајућом инфраструктуром; опреми која се налази у Предузећу „ВВ“ д.о.о. по пописним листама на дан 31.12.2005. године. Ставом другим изреке, одлучено је да се у преосталом делу става првог изреке пресуда Трећег основног суда у Београду П 9623/13 од 10.03.2017. године потврђује, а жалба туженог одбија као неоснована. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 9623/13 од 10.03.2017. године, тако што је тужени обавезан да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 236.250,00 динара.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је суду доставио одговор на ревизију тужиље.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреда из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом, која би могла да утиче на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су у браку биле од 1973. године, када су се венчали, па до 2008. године, када је њихов брак разведен правноснажном пресудом Четвртог општинског суда у Београду П 351/08 од 12.05.2008. године. У периоду од 1975. до 2002. године, тужиља је била запослена у предузећу „...“ као ..., док је тужени, заједно са трећим лицем, ГГ, основао Предузеће

„ВВ“ d.o.o., 1992. године. Уговором о иступању оснивача и уступању оснивачког удела закљученог дана 23.09.1997. године између ГГ и туженог, из тог Предузећа је иступио оснивач ГГ који је сва своја оснивачка права, обавезе и одговорности које проистичу из акта о оснивању, бестеретно уступио туженом, као оснивачу. Као оснивач Предузећа „ВВ“ d.o.o., тужени је код Агенције за привредне регистре уписан са 100% удела. Катастарске парцеле и то: бр. .../... површине 25 ари К.О. ...; .../... у идеаланом делу од 3000/5661 у површини од 56,61 м² К.О. ... уписане у ЗКУЛ ...; .../..., идеални удео од 500/5661 површине 5 ари; .../... њива површине 12,81 ари К.О. ...; .../... у идеалном делу од 1200/7500 њива К.О. ..., уписана у ЗКУЛ ... и зграда бб у улици ... на кп бр. .../... К.О. ... уписане су као власништво Предузећа „ВВ“.

Врховни касациони суд налази да је, код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд правилно преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиле којом је тражила да се утврди да има право својине, по основу стицања током трајања брачне заједнице са туженим, на ½ имовине Предузећа „ВВ“ d.o.o.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину.

У конкретном случају тужиле нема могућност истицања стварно-правног захтева у односу на имовину предузећа, већ може да има само облигациони захтев према бившем супружнику, сразмерно свом учешћу у стицању имовине која је унета у имовину привредног друштва, а то није предмет овог спора. Имовина привредног друштва или друштва чији је оснивач тужени је одвојена од његове имовине, као оснивача. Власничка и управљачка права на оснивачком улогу припадају регистрованом оснивачу друштва са ограниченом одговорношћу, а тужиле то није. Евентуално заједнички стечена имовина супружника унета у привредно друштво, као оснивачки улог једног супружника (туженог), постала је имовина, односно власништво привредног друштва тако што су уписом оснивача предузећа у регистар привредних субјеката реализована правна дејства оснивачког акта по коме је извршен унос имовине, као оснивачког улога предузећа. Због тога, у односу на имовину предузећа, нема места примени цитиране одредбе члана 171. став 1. Породичног закона, на којој одредби тужиле заснива свој тужбени захтев у односу на који је другостепени суд, побијаном пресудом, правилно преиначио одлуку првостепеног суда.

Наводима ревизије тужиле о томе да је она била у браку са туженим када је основана фирма у коју је тужени, као оснивачки улог, уложио њихову заједничку имовину, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. Заједнички стечена имовина супружника која је унета у привредно друштво као оснивачки улог једног супружника, постала је имовина привредног друштва, а та имовина је одвојена од имовине оснивача. Тужиле је у овој парници истакла стварно-правни захтев у односу на имовину предузећа, који је неоснован пошто она према бившем супружнику има могућност истицања само облигационо правног захтева у односу на имовину коју је он унео као оснивачки улог предузећа, а сразмерно свом учешћу у стицању те имовине. Због тога се наводима њене ревизије неосновано побија правилност примене материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као изреци, донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић